

ΑΜΕΡΟΥΤΑΙ

Τῷ φιλετάτῳ μοι Νικολάῳ Σ. Οικοδόμῳ.

Π ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΜΟΥ.

Τὴν πόλιν τῆς καρδίας σου ἠθέλησα νὰ κρούσω
τὸ αἶσθημά μου νὰ σ' εἰπῶ τοῦ στήθους μου τὸν πόνον,
ἐπόθουν ἀπ' τὰ χεῖλιά σου τὸ σ' ἀγαπᾶν ν' ἀκούσω,
καὶ ἡ γλυκεῖά σου φωνὴ ἐν ναὶ νὰ μ' εἴπῃ μόνον.

Τ' ἀγνά σου κάλλη ἤθελον, ἐντρύφησιν νὰ ἔχω,
νὰ θεωρῶ τὸ ἥρεμον καὶ μαγικόν σου βλέμμα
καὶ τὸ ξηρὸν τὸ χεῖλός μου ὅτ' ὁ χεῖλός σου νὰ βρέχω,
τὴν ἐδενώδη κόμμην σου τῆς κεφαλῆς μου στέμμα.

Σὲ ἤθελον παρήγορον σ' τὰς θλίψεις τῆς ψυχῆς μου,
σ' τοὺς πόνους καὶ τὰ βάσανα, σὺ βάλασμον νὰ χύνης,
σ' τὰς ὥρας τὰς ἀγάritας τῆς μισητῆς ζωῆς μου
νὰ κάθηται πλησίον μου καὶ νὰ μὲ καθηδύνῃς.

.....

Ἄλλ' ὡς πρῶτας ὄνειρον, γλυκὺ πλὴν στιγμιαῖον,
παρήλθον αἱ ἐλπίδες μου, τὸ πᾶν ἦτο ἀπάτη·
τοῦ οὐρανοῦ κάλλους σου δὲν ἀπολάττω πλέον,
ἡ ΔΗΘΗ μοὶ ἀπέμεινεν ἀπόφασις ὑστάτη.

Σ' ἐνόμιζον, ὁ δεῖλαιος, μ' εὐχίσθητον καρδίαν,
ἀλλὰ, Σὲ, εὖρον ἄσπλαγχνον, ἐκείνην παγωμένην
καὶ μίσους ἐνδιαίτημα· ναὶ, εὖρον σε δολίαν
μὲ πέπλον ὑπουλότητος παρικεκαλυμμένην.

Λοιπὸν μὲ ἐλησμόνησας!.. κ' ἐγὼ θὰ λησμονήσω.
Εἰς ἄλλου τώρα βίβηται τὴν εὖοσμον ἀγκαλῆν.
Πλὴν νὰ προσφέρω ἔρωτος ἐγὼ δὲν θὰ ζητήσω
οὐδέποτε θυμίαμα καὶ εἰς καρδίαν ἄλλην.

(Ἰανουάριος 1871.)

Γ. Ν. ΠΙΛΑΒΙΟΣ.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΡΩΣ.

Τὴν δεκάτην ἔκτην μάλιστα τρέχων τῆς ζωῆς μου ῥύμην,
ἀναπλάττων εὐτυχίας κατὰ νοῦν χρυσᾶς εἰκόνας,
ῥ' εἰς τῆς νεότητος τὰς πόλεις τῆς αἰσθηματώδους ἡμην,
καὶ τοῦ βίου τὰς ἀφρεύτους δὲν ἤσθάνθην ἀλγηδόνας.

Καὶ συνήντησα ἐκείνην, εὐχαριν, ἐνθουσιῶσαν,
ὡς τὸν φοῖβον φεγγυόλον, ὡς αὐγὴν ἐρυθριῶσαν.

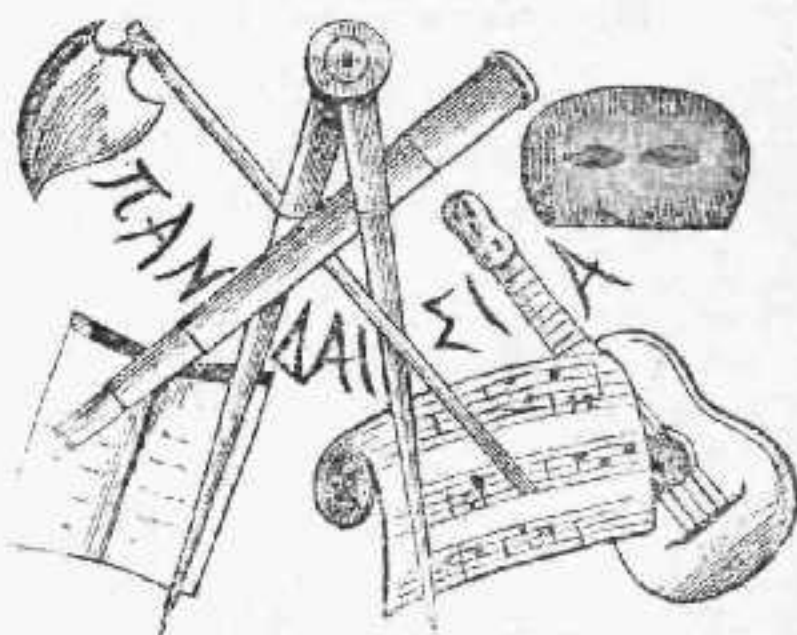
Ἐν γλυκὺ τῆς μόνον βλέμμα ἤρκεσε νὰ ἐξυπνήσῃ,
τοὺς παλμούς· ἀγνῆς καρδίας οὐς ἠγνόουν μέχρι τοῦδε,
καὶ μικρά· εὐδαιμονίαν ἡ φυγὴ μου νὰ ἐλπίσῃ·
πλὴν ἀπέδωσαν εἰς μάτην αἱ ἐλπίδες μου καὶ φροῦσαι.
Ἐν μόνον ἠσθάνθην ὅτι δὲν ὑπάρχει εὐτυχία
καὶ ματαίως τὴν ἐλπίζει ἀγαπῶσα ἡ καρδία.

Τὴν ἠγάπησα· καὶ λάτρησ' τῇ προσφέρω τὴν καρδίαν,
τὴν ἀνήσυχον φυγὴν μου καὶ τὴν πλάνην τοῦ νοός μου
εἰς ἐν νεῦμά τῆς ὑπίκων· δὲ, ἐπόθουν εὐτυχίαν,
καλλιτέραν ἀπὸ ταύτης εἰς τὴν ἁμπατιν τοῦ κόσμου.
Τὴν ἐλάτρευον καὶ μόλις ἄπαξ ἠνθήσαν οἱ κρίνοι,
ἔφυγεν καὶ ἐν ἐκστάσει βαθυτάτῃ με ἀφίνει. . . .

Φεῦ! ἠγνόουν ἂν ὁδύνη τὴν φυγὴν ἐπισκιάζει,
καὶ τοῦ ἔρωτος συγχρόνως τὰς βαρεῖας συναπειάς·
δὲν ἐπίστευον καρδία ἀγαπῶσα πῶς στενάζει,
καὶ χρυσᾶς στιγμᾶς εἰς μάτην προσδοκᾷ εὐδαιμονίας·
Εἰς τὸ κύπελλον τῆς λήθης συγκιρνᾷ τὰς ἀναμνήσεις
τῆς καρδίας μου βικίως συναισθάνομαι δονήσεις.

[Ἰανουάριος 1871].

«ΘΕΛΞΙΩΝ».

ΕΤΑΙΡΙΑΙ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ.

Συνέστη ἐν Λονδίῳ ἀρχαιολογικὴ Ἀγγλικὴ
ἐταιρεία ἐνασχολουμένη εἰς ἀρχαιολογικάς μελέ-
τας κατὰ τὴν Παλαιστίνην καὶ Αἴγυπτον.

* * Κατὰ τὰς ἐσχάτως γενομένας ἀρχαιρε-
σίας τῆς ἐνταῦθα φιλεκπαιδευτικῆς Ἑταιρίας
ἀνεδείχθησαν πρόεδρος, ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανε-
πιστημίου καὶ ἱερεὺς τῆς Α. Μ. τῆς βασιλίσσης
Κ. Π. Ρομπότης, ἀντιπρόεδρος ὁ Κ. Μαυροκορ-
δάτος καὶ γραμματεὺς ὁ Κ. Χ. Ν. Φιλαδελφεύς·
μέλη δὲ τοῦ Συμβουλίου οἱ Κ.Κ. Δ. Ν. Δεδί-
δης, Κ. Κοντογόννης, Μ. Καραμάνος, Ἡρ. Μη-
τσόπουλος, Ἀλ. Δόσιος, Γ. Δρόσος, Ι. Βενέτης,
Ἀλεξ. Ἀντωνιάδης καὶ Ι. Μάτσας.